

Annie Oeeeland

Lelietjes van dalen

Al een paar weken moest moeder nu rusten, en zoo vreemd was 't voor Stientje en Daantje, dat zij zacht door 't huis moesten loopen!

De dokter had leelijk smakende druppeltjes voorgeschreven; als moeder van 't drankje iets innam, keek Stientje met aandacht naar haar gelaatsuitdrukking. Haar vriendschap voor de dokter, wiens machtwoord haar en Daantje, toen zij de mazelen hadden, onder de dekentjes hield, maar die hen ook heerlijk met veel bessensap had laten verwennen, daalde een beetje.

Waarom gaf hij moeder geen lekkerder drankje? Als dokter was hij over de apotheek immers nog méér baas dan de apotheker zelf.

Moeder had wel gezegd, dat zij moest rusten uit overmoeidheid, omdat zij bij zieke tante Truus zoo lang had gewaakt, maar in Stientjes hartje was een onrust gekomen, die haar strenger dan anders voor Daantje deed zijn.

De moeder van Toosje en Riekje Smal was een paar maanden geleden gestorven. Dát maakte Stientje zoo angstig, nu moeder te bed lag en vaak uren achtereen sliep.

Door die rust leek iets dreigends in huis gekomen te zijn. En 's avonds, als Stientje aan 't eind van haar gebedje fluisterde: „lieve Heere, maak moeder alstublieft beter”, wist zij in haar hartje aan de verhooring soms twijfel.

Want Toosje en Riekje hadden óók zoo dikwijls voor hun moeder gebeden, mèt een rozenkrans nog wel. En toch was mevrouw Smal aan haar ziekte gestorven.

Koosje, de werkster, kwam nu iedere dag. Stientje en Daantje hadden juist een glas melk voorzichtig, zoodat er geen druppeltje over de glasrand gestort was, bij moeder gebracht, toen Koosje ook de kamer inkwam, met in haar hand een heel klein bouquetje.

„Mevrouw, de bloemenkoopman staat aan de deur, hij vraagt, of u vandaag lelietjes van dalen wilt hebben. Ze ruiken zoo fijn . . .” en Koosje wuifde met het simpel bouquetje een zoete parfum in de kamer.

Mevrouw Storm nam 't ruikertje van haar over.

Lelietjes. . . . .

Stientje zag moeders oogen, de fijn blanke kelkjes, zedig tusschen 't groen verscholen, zacht streelen.

„Lelietjes van dalen . . . hè . . . . . daarvan zou 'k beter worden,” ont-snapte haar dan.

„Neemt u ze,” raadde Koosje.

Ze ruiken zoo fijn.

Maar mevrouw Storm schudde afwerend het hoofd.

„Nee, Koosje, vandaag sla 'k maar eens over, er zijn van tante Truus nog zooveel bloemen, en de huishouding is door m'n rusten al zooveel duurder geworden. Zeg maar, dat 'k de volgende week weer eens bloemetjes neem.”

Spijtig zag Stientje Koosje met het lekker ruikend bouquetje de kamer verlaten.

„Waarom nam u ze niet?” vroeg zij met licht verwijt in haar stem.

„Dat heb je gehoord,” lachte haar moeder. Zij trok de kinderen dicht naar zich toe.

„Zoo, samen, zijn jullie m'n bouquetje lelietjes van dalen,” glimlachte zij.

Maar Stientje was niet tevreden gesteld. Dat andere zinnetje: „lelietjes van dalen . . . hè . . . daar zou ik beter van worden,” hechtte zich vast in haar denken.

Nu moeder 't zelf had gezegd, geloofde zij zeker, dat die geurende, gekartelde kelkjes moeder méér dan de leelijk smakende druppeltjes zouden gezezen. Lelietjes waren zoo blank en zoet. . . .

In haar bedje huilde zij 's avonds om haar ledige spaarpot. 't Was, of 't nu haar schuld werd, als moeder nog langer moest rusten. Was vader maar thuis, dan zou zij met hem onderhandelen over een leening. . . .

Maar vader was in het Zuiden en kwam eerst Vrijdag terug.

De volgende dag, in 't schoolspeeluur, was Liesje Houtman het middelpunt der vertellende meisjes.

„'k Ben met m'n vader naar de duinen geweest, daar hebben wij lelietjes van dalen geplukt, zooveel, als wij maar wilden hebben, ze waren in overvloed tusschen de braamstruiken gegroeid.”

„Lelietjes” . . . 't woord schokte door Stientjes gedachten.

Maar voor zij iets kon zeggen, praatte Nel Stoep: „lelietjes van dalen . . . kind, die groeien niet in de duinen, 't

zijn zeker zegeltjes geweest. En . . . . mocht je die in de duinen wel plukken?”

Als een lichte vorst gingen haar woorden over Stientje's snel opgebloeide verwachting. Zij lette gespannen op Liesjes antwoord.

„'t Zal wel goed zijn geweest, niemand heeft er iets over gezegd.”

Tot aan 't eind van de schooltijd dacht Stientje er over, dat zij de medicijn voor moeder gratis kon halen. Om twaalf uur ging zij gearmd met Liesje naar huis. Omzichtig nam zij haar een verder verhoor over de lelietjes af. De duinen waren een eind van huis . . . hoe kwam zij daar 't vlugst?

En was 't heusch geen diefstal, die Liesje gepleegd had?

„Welnee, 'k ben immers met vader geweest, en wij hebben maar alleen een waarschuwingsbord voor schietoefeningen gezien. . . .”

„Voor schietoefeningen?” vroeg Stientje geschrokken.

„Ja, natuurlijk van de soldaten,” zei Liesje rustig. „Maar als je ver genoeg van 't gevaarlijke terrein blijft, raken de kogels je niet.”

En Liesje vertelde, welke weg Stientje eventueel van hun huis dicht bij de Mauritskade moest nemen, om op de plaats, waar de lelietjes groeiden, te komen.

Nerveus, met roode inspanningsbloesjes op haar gezichtje, stopte Stientje 't briefje, waarin zij met simpele woordjes verteld had, dat moeder over hun uitblijven niet ongerust behoefde te zijn, in een couvertje. Met groot schrift schreef zij: „voor Moeder”, er op, legde 't epistel op een tafeltje dicht naast het bed, waarin moeder sliep, en verliet geruischloos de kamer.

„Kom Daantje,” zei zij tot 't in de gang op haar wachtend broertje.

„Koosje, wij gaan wandlen, je hoeft niet bang te zijn, als we niet dadelijk terugzijn.”

Koosje, die 't nog druk had, vond het vertrek der woelwaters wel goed. Plichtsgetrouw waarschuwde zij, dat ze

niet te ver van huis moesten gaan.

Gejaagd trok Stientje Daantje de Anna Paulownastraat in.

„Nou moeten we direct goed opletten, want bij de Laan van Meerder voort staat geen levende verkeersagent meer,” zei zij tot Daantje.

„Nou staan er stomme!” zei Daantje.

Dat wist hij van vader.

Zij naderden al 't kruispunt, waar op de vier straathoeken de automatische verkeersregelaars met hun toch altijd beweeglijk gelaat waren geplaatst. 't Verkeer vloeiende langs het trottoir, waarop de kinderen gingen, vlot voort.

Stientje kneep Daantjes handje wat vaster.

„Nou gaat net de laatste groene ring uit,” zei zij wat spijtig.

„En nou zijn 't allemaal rooie hoepels geworden,” juichte Daantje, toen 't onveilig sein met de snelheid van een tekenfilmpje aangebracht was.

„Jammer, dat onze aardige agent er niet meer staat, nu moeten wij wachten,” zei Stientje.

Daantje stemde het toe. De door zijn zusje bedoelde agent had 't stopsein wel eens voor hen vervroegd, en hen zelf aan zijn gehandschoende hand, waarvan de kap zebra-gedachten bij Daantje had gewekt, veilig naar de andere straatstoep gebracht.

Hij tuurde naar de roode lichtcirkels. De grootste doofden reeds uit.

Nu moesten zij zelf als verkeersregelaars meespelen! Daantje vond het wel aardig, een poosje naar de lichtgrimassen te zien.

„Als ze allemaal uit zijn, komen de groene terug,” lichte Stientje hem in. „En dan mogen wij oversteken,” zei Daantje.

Zijn zusje knikte, bezorgd zag zij de groeiende auto's en fietsenfile langs hun trottoir.

Zij werd er een beetje beverig door, nu zij met hun beidjes zoo'n lange tocht moesten maken.

„De rooie ring is weg, wat was 't een kleintje geworden,” zei Daantje.

Als uitspringende spiralen kwamen de groene terug. De verkeersstroom geraakte direct in beweging.

„Wij moeten mee, hè?” vroeg Daantje, ook een beetje nerveus door de drukte. Stientje knikte, zij zetten de pasjes er in, maar heimelijk bleef zij toch angstig, ook, nu zij wist, dat van de andere zijde geen voertuigen hun overtocht zouden kruisen, zolang de seinen onveilig bleven.

Haar hartje klopte onrustig, omdat 't misschien toch niet goed was, dat zij zonder moeders weten deze tocht ondernamen.

Zij verwerkte vooruit het probleem, hoe zij met Daantje veilig op de Hooge Weg komen zou. Even week zij met hem af naar 't hek van 't Vredespaleis. Mooie figuren waren daarin en de tuin begon al te bloeien. Stientje zou het paleis, waarin volgens Daantje de Vrede „gemaakt” werd, wel eens van binnen willen bezien.

Zij werd pas rustig, toen zij na een aanrijdingsontsnapping op 't nippertje met Daantje de Hooge Weg veilig bereikt had.

„Jacht des Konings”, las zij in een granietspaal.

„Zouden vroeger in de Boschjes wilde beesten geweest zijn?”

„'k Weet niet,” zei Daantje onnoozel, niets van haar gedachtengang rasedend.

„'t Zou best kunnen,” dacht Stientje verder hardop. „Toen de Batavieren en Friezen in ons land kwamen wonen....”

't Mooie der teere lovers deed haar plotseling zwijgen.

„Hoor je de vogeltjes wel?” vroeg zij aan Daantje.

„Ja, jammer, dat we geen brood bij ons hebben,” betreurde hij nu de haast waarin ze waren vertrokken.

„Wij gaan over 't kerkhof,” zei Stientje, „dan zijn wij direct bij de Witte Brug.”

Toen zij hem van 't mooie hooge pad, waarop hij 't loopen zoo leuk vond, had getrokken, volgde Daantje

gedwee.

„k Wou maar, dat we een koekoek hoorden,” wenschte hij.

„Wie weet, in de duinen,” zei Stientje.

De duinen... als moeder 't eens wist dat zij zóóver van huis verdwaalden!

„Ja maar, 't is om moeder beter te maken,” stelde zij zich zelf weer gerust.

„Wat een steenen kruisen staan daar!” riep haar broertje.

Hij hief zich hoog op zijn teentjes, om de monumenten der Roomsche begraafplaats beter te zien.. Stientje trok hem vooruit naar de ingang.

„Hier kun je beter kijken, maar niet zoolang hoor, een kerkhof vind ik wat eng.”

Zij huiverde licht, in 't kruis, dat op 't graf van mevrouw Smal was geplaatst, stond gebeiteld: „Mijn Jezus, Barmhertigheid”, had Toosje aan haar verteld.

En Stientje had tot Toosje gezegd: „Op 't graf van mijn grootmoeder staat: „Ik ben de opstanding en het Leven, die in Mij gelooft zal léven, al ware hij ook gestorven.”

Maar toen zij alleen was, had zij gehuild, vol vreemde verwarring, omdat zij een oogenblik om 't bezit van óók een familiegraf blij was geweest.

Zij trok Daantje verder, hij gluurde nog door de klimop naar de kruisen, en toen waren ze bij 't andere kerkhof.

„Niet op de zerken loopen, hoor,” waarschuwde Stientje.

„Natuurlijk niet,” zei Daantje, wat verongelijkt door de veronderstelling.

„Vader heeft immers gezegd, dat de menschen hier slápen, dan móét je zacht loopen . . .”

Hem zijn ongerept geloof in vaders woorden benijdend, ging Stientje naast hem. 't Was heel niet noodig, op je teenen te loopen . . of je hard ging of zacht . . de menschen hoorden het toch niet . . er was maar één ding dat hen wakker kon maken . . de laatste bazuin . . vader had het tot haar gezegd.

't Gaf Stientje soms een gevoel van

trots, dat vader, wat hij aan Daantje verteld had, voor haar dikwijls aanvulde. Dan was het of zij, samen met hem, Daantje voor een teveel aan weten in bescherming moest nemen. Maar zelf wist zij zich door die meerdere kennis vaak plots zooveel ouder geworden.

De laatste bazuin . . . wat zou die hard moeten klinken.

Nog daarover peinzend, liep zij 't kerkhofpad op. De waarschuwing op 't bord voor de ingang, dat kinderen zonder geleide hier niet mochten komen, had zij overzien.

Hè, gek, daar hing een waschje aan een rekje! En daar lagen zoo maar kleertjes op 't gras, net, of 't hun bléék was, en geen plaats, waar de ernst domineerde.

Toch gaf dit ontmoeten van gewone levensdingen haar ook iets vertrouwds, alsof 't kerkhof zoo'n aparte plek niet meer was, als zij eerst gedacht had.

Daantje stond telkens stil voor de violen, in bakjes voor de graven gezet. Mooi vond hij de tuin, maar toen Stientje een man zag, die een volle waterton voortrolde, liep zij, hoewel zij 't oneerbiedig vond, 't laatste eindje met Daan in een drafje. De Witte Brug leek haar de grenspaal voor de voornaamste gevaren te zijn. Zij ademde vrijer, toen zij de Klatteweg hadden bereikt. De weg leek haar eindeloos lang, maar eindelijk stapten ze op 't dalende pad.

„Dát moet je volgen, en dan links een trapje opklimmen,” had Liesje gezegd. „Dan kom je weer op een pad, met aan je rechterhand dennen en links prikkeldraad. Dan zie je vanzelf de duinen wel liggen . . .”

Getrouw volgde Stientje deze aanwijzingen op. Boven gekomen zagen zij de ziekenhuisgebouwtjes, en de netten als luchtig bruine tapijten over 't land uitgespreid.

En vóór hen lagen de duinen!

't Kwam alles uit zooals Liesje gezegd had.

Gek, dat Stientje nu opeens aan Saul

moest denken, toen hij nog geen koning was en voor zijn vader de ezellen moest zoeken!

Soms hield zij halt, om de boomen te ruiken, die geurden alsof ze pas een frisch sopje hadden gekregen.

„Nou moeten we nog over de spoorrails,” zei Stientje beducht. Toen zij de afrastering van prikkeldraad zag, drukte 't weer zwaarder, dat zij alleen de verantwoording voor deze tocht droeg.

„Mag 't niet?” vroeg Daantje, haar aarzelen merkend.

„Liesje heeft 't ook met haar vader gedaan,” redde zich Stientje . . . O, kijk, daar is 't ijzerdraad zonder stekels gespannen.”

Verlicht, omdat die gevaarlooze opening hun handelwijs leek te tolereeren en zij nu geen vrees voor gescheurde kleeren behoefde te hebben, kroop Stientje 't eerst tusschen de lijnen en hielp ook Daantje er door.

Zij keek rechts en links of geen trein aandaverde, nóg eens moesten zij onder ijzerdraad door kruipen. Hun schoentjes werden zandscheppertjes, maar 't doel, de lelietjes waarvan moeder beter moest worden, kwamen zij al dichterbij.

„Daar staat nou 't bord met de waarschuwing: „levensgevaarlijk”, wees Stientje.

Daantje keek er amper naar. Hij zag alleen maar de heerlijke vrijheid der duinen. Wat zou hij daar fijn vliegeren kunnen!

Stientje stevende recht op een witte waterval af.

„Bij een bloeiende mei moet je zoeken!” had Liesje gezegd.

Fel speurde zij over 't groen op de grond . . . o . . . als nu vannacht eens alle lelietjes weggeplukt waren . . . door een venter bijvoorbeeld.

Opeens bukde zij zich, haar handjes braken een stengeltje af, maar teleurgesteld kwam zij weer overeind.

„Wat is er?” vroeg Daantje, die haar ontgoocheling zag.

„De lelietjes hier zijn lang zoo mooi niet, als die moeder gezien heeft,” zei

Stientje.

Zij streek het takje langs haar gezicht. schudde het dan. Koel en blank, met groen aan de randjes, vielen de gesloten klokjes wat lossen.

„En ze ruiken heel anders . . .”

Plots leek hun avontuurlijke tocht overbodig geworden. Dom ook, dat zij had vergeten, dat in de duinen wilde lelietjes groeiden! Die andere leken haar nu zóó gecultiveerd.

Zij viel op de grond en staarde stil naar de drijvende wolken.

Daantje had 't versmade takje opge- raapt en hield het ook onder zijn neusje.

„Ze ruiken best lekker . . . als j' er maar een massa van hebt. En ze zijn mooi . . . kijk eens, wat fijne randjes . . .”

Stientje keek, ja, zij vond haar oordeel nu ook wat voorbarig. Als ze een groote bos lelietjes in een bloemenkan plaatste, kwamen ze vast mooier uit! Zou zij toch medicijn voor moeder meebrengen kunnen?

„Help maar plukken,” zei zij weer energieker. „Hier . . . hier staan er zooveel.”

Haar handjes knaptten de steeltjes krachtig laag bij de grond af. Zonder angst voor ontdekking verzamelde zij, Liesje had immers gezegd dat het mócht! 't Zijn toch wel echte lelietjes van dalen,” dacht zij blijer.

Als zij 't door Liesje niet had geweten en hier was gekomen, zou zij misschien achteloos langs hun nederige bloei zijn gegaan.

En zij roken toch heerlijk, naar de duinen en 't veld, zoo kruiig en frisch, eigenlijk nog gezondmakender, dan die Koosje bij moeder gebracht had, want daarvan zou moeder op de duur misschien hoofdpijn hebben gekregen.

„Pang . . . pang . . .”

Stientje vlóóg overeind, bukte dan snel terug naar de grond, Daantje mee de laagte intrekking.

„De soldaten . . . ze schieten . . . als er nou maar geen kogel verdwaald . . .”

Haar hartje hamerde. Akelig toch, dat zij haar daad zoo afwisselend goed of verkeerd zag. Als een verdwaalde kogel hen nu eens trof . . . dan zouden de lelietjes moeder natúúrlijk niet helpen . . . dan werd zij nõg zieker. Stientje wist niet zeker, of zij in haar geval wel om bewaring mocht bidden. Zij waagde het maar, ze kon het alles alleen niet meer af, en toen kroop Daantje weg onder haar neerdringende handen.

„De koekoek!” zei hij, en Stientje hoorde in zijn stem een geluksklank. Zij luisterde mee, ja, daar kwam uit de verte, duidelijk verstaanbaar, het roepen: „koekoek . . . koekoek!”

Daardoor bedaarde zij weer. Zij liet Daantje luisteren en plukte de lelietjes verder alleen, tot haar handen niet meer konden dragen. Op de schrammen, haar door de braamstruikenstekels gegeven, lette zij niet. Soms was haar verbeelding in moeder's kamer, en zag zij haar bezorgd over 't zoo weinig zeggend briefje gebogen.

De koekoek bleef roepen, zich niet storend aan 't schieten, dat nu van verderaf kwam en Stientje doffer bereikte. Daantje deed een verhaal over koekoekseieren, waarnaar Stientje maar half geamuseerd luisterde.

't Verlangen, de lelietjes aan moeder te geven, weg te komen tusschen de duinen, die haar gevaarlijk als Boerenkopjes leken, beheerschte haar 't sterkst.

Zij duwde Daantjes handen vol bloemen, droeg zelf de meeste, en begon dan de avontuurlijke tocht weer

terug, door de roepende koekoek uitgeleide gedaan.

„Nou gaan wij niet over 't kerkhof naar huis,” zei zij tot Daantje —.

Zij joeg hem vooruit, haar hoofdje zwaar van gedachten. De lelietjes geurden, kruiig en frisch. Als moeder nu morgen eens opzitten kon!

Hun schoentjes stonden vol zand, maar tijd om te hoozen gaf Stientje niet. Licht ongerust, dat de kinderen zooveel tijd voor de wandeling namen, en dankbaar, dat mevrouw zoo vast nog sliep, zag Koosje aan de deur naar hen uit.

„Wel lieve deugd, waar zijn jullie geweest?” begroette zij 't ademloos tweekal.

„In de duinen,” hijgde Stientje, „is moeder al wakker?”

„Gelukkig niet, wat had ik dan moeten zeggen?” bromde Koosje.

„Niks, ik had het op een briefje geschreven,” zei Stientje, nu zij alle gevaren voorbij wist, plots kalm.

Zij liep Koosje voorbij, beduidde Daantje, dat hij haar naar de keuken zou volgen. Daar propte zij een paar bloemenvazen met lelietjes vol, trok, onvoldaan om de stijfheid, waarmee zij de steeltjes bijelkaar geperst had, ze dan wat lossere.

„Nou brengen wij ieder aan moeder een vaas,” verdeelde zij 't resultaat van hun tocht eerlijk met Daantje.

Als trofeeën droegen zij de vazen in groote ernst voor zich uit. Koosje maakte op 't juiste moment de slaapkamerdeur open.

„Moeder slaapt nog,” zag Stientje het eerst.

Voorzichtig plaatste zij haar kan op 't tafeltje, wenkte Daantje, om haar voorbeeld te volgen, nam het briefje terug en hurkte met 't broertje voor 't bed. 't Kwam Stientje voor, dat aan moeders naar de lelietjes gekeerd gezicht al stroomen gezondheid werden gezonden. Plots bewoog moeder een hand . . . bloeiden haar oogen langzaam wijd open.

„Niet zeggen van 't schieten,” fluisterde Stientje.

Moeders hoofd rees van het kussen.

„Hé, wat staat er nú voor m'n bed?”

„Lelietjes, waarvan u beter moet worden,” zei Stientje rad. „Ruiken ze lekker, en . . . zouden ze helpen?”

Zoo'n verlangende klank was in haar stem . . .

Moeders gezicht school even weg in 't geurend groen, dook dan vreemd glimlachend daaruit te voorschijn.

„Ze ruiken fijn . . . maar hoe komen jullie er aan?”

„O, geplukt,” zei Stientje, zoo achtteloos als zij maar kon. „Zou u nu morgen kunnen opzitten?”

Weer was in haar stem dat trillend verlangen.

„Misschien,” beloofde haar moeder.

„Als u nu telkens aan de lelietjes rúikt!” wilde Daan helpen.

„Maar móchten jullie wel lelietjes plukken?” vroeg moeder.

„Ja,” zei Stientje, blij, dat zij niet behoefde te jokken, „Liesje Houtman had het ook met haar vader gedaan . . . Voelt u al, dat u beter gaat worden?”

De vaas plofte op 't tafelblad neer. Moeders arm kwam om de schouders van Stientje en Daantje.

„k Geloof het warempel . . . maar jullie zijn m'n lelietjes van dalen toch 't méést.”

Vreemd onrustig was Stientje bij haar avondgebedje. En de volgende dag nam Liesje haar geheimzinnig apart.

„Zeg, dat 's ook wat . . . als een veldwachter vader en mij met die lelietjes gezien had, waren wij vast en zeker beboet,” fluisterde zij. „Vader is er zóó van geschrokken, dat je in de duinen geen bloemen mag plukken . . . dus ga jij maar niet, hoor, als een agent je snapt, pakt hij je mee.”

Stientje, doodsbleek, wankelde plots.

„Wat scheelt je?” vroeg Liesje geschrokken.

„Niets,” zei Stientje flauw.

Maar de verdere schooltijd bleef zij

zoo onoplettend, dat zij van de jufvrouw een paar afkeuringen kreeg. Nog eens passeerden haar gedachten de gevaarvolle linie, waarvan zij 't gevaarlijkst punt niet eens had gekend.

Zij had gestólen . . . gestolen medicijn aan moeder gebracht!

Een zware last drukte haar bij 't ontwaken zoo vreugdig zieltje. En weer was 't dragen daarvan voor haar alleen. Als moeder wist, waartoe Stientje ook Daantje gebracht had, werd zij zeker nog zieker.

„En ik heb nog wel om koning Saul en de ezelingen gedacht!” schamperde Stientje. „Zou ik de lelietjes nu moeten wegdoen?”

Een wilde angst voor straf kwam haar kwellen. Vol verwarring liep zij naar huis, de dreiging daarover leek weer zwaar geworden te zijn. Zij zag haarfijn elke overtreding van haar tocht naar de duinen.

Met bonzend hartje stapte zij de huiskamer in . . . smoorde moeilijk een gil. Moeder zat aan tafel, glimlachend als vroeger . . . en de lelietjes prijkten daar zoo onschuldig . . . plots leek de gepleegde zonde niet meer dan een booze droom voor Stientje te zijn.

Zij vloog naar moeder en drukte zich vast tegen haar aan.

„De lelietjes!” hijgde zij.

Ernstiger nu zag moeder haar aan. 's Morgens had Daantje van de tocht geklapt . . . moeder wilde niet al te streng knorren, omdat Stientjes bedoeling zoo lief was geweest . . . maar zij mocht toch nóóit meer zoover met Daantje van huis . . . en dan alléén over de spoorrails . . .

„'t Was om u beter te maken,” zuchtte Stientje.

Bijna bezweek zij ook voor de verleiding, haar hartje ook van 't andere te verlichten. Maar zoo verrast was zij, dat zégen in plaats van straf haar had gewacht, dat zij toch zweeg . . .

Bijna twee weken hadden de lelietjes voor hun uitbloeien noodig. Soms zag

. . . toen zij de verschrompelde kelkjes naar de aschemmer bracht.

Stientje moeders gezicht tusschen de bloemetjes schuil gaan. Zij leefde in zoo'n wonderlijke stemming! Moeder werd elke dag sterker, de lelietjes schenen haar werkelijk stroomen gezond-

heid te hebben gebracht. Maar toch bleef in Stientje de angst, dat de straf om haar daad haar nog onverwacht vastgrijpen zou . . . in nieuwe ziekte van moeder.

Toen zij de verschrompelde kelkjes naar de aschemmer bracht, durfde zij vrijer ademen. Moeder ging weer heele dagen door 't huis, gisteren had de dokter gezegd, dat mevrouw weer bergen zou kunnen verzetten . . . .

't Was Stientje een wonder! Geen straf was er gevolgd, zij had slechts straf in haar angsten gehad. Zij dacht er veel over na, maar vatte het niet. Doch toen zij in school met de klas 't wekelijksch psalmvers moest leeren, was het, of de laatste regel van het moeilijk te leeren lied, licht in haar duisternissen ontstak. En onder de kinderen, die, na een paar repetities het vers in sleurdreun opzegden, was misschien niemand, die zoo begrijpend en dankbaar als Stientje de woorden: „Hij straft ons, maar naar onze zonden niet,” meezegeen kon. . .

Zielevrede

Ik heb uw stem gehoord in 't bruisen der zee,
in de wuivende winden . . . .
Beluisterd het lispelen van 't looverblad
en de huivende halmen;
den ruischenden regen, den schuivenden sneeuw
en den hekelenden hagel.
Een verren vogel; een voetstap, die voorbij ging,
een wielenden wagen.
Een worp in het water, een plons in den plas
en wegstervende stemmen . . . .
In tappende toonen van klingende klokjes,
als de dag den avond kust . . . .
heb ik uw stem gehoord.

CORINTHUS NIELSEN